

Ljubiša Ž. Stanković - Buša

Ljubiša Ž. Stanković (1945. - 2011.) rodjen je u Beogradu, nedaleko od terena OKK Beograda. Sportsku karijeru započeo je u fudbalskom klubu „OFK Beograd“. U omladinskim selekcijama ovog tima, igrao je na mestu beka i centarhalfa. Korpulentne građe, čvrst u duelu, dominantan u skok igri, sa više nego solidnom tehnikom i fizičkom spremom, brzo je stekao poverenje trenera i preporučio se za starije selekcije, a sa navršenih petnaest godina i za prvi tim.

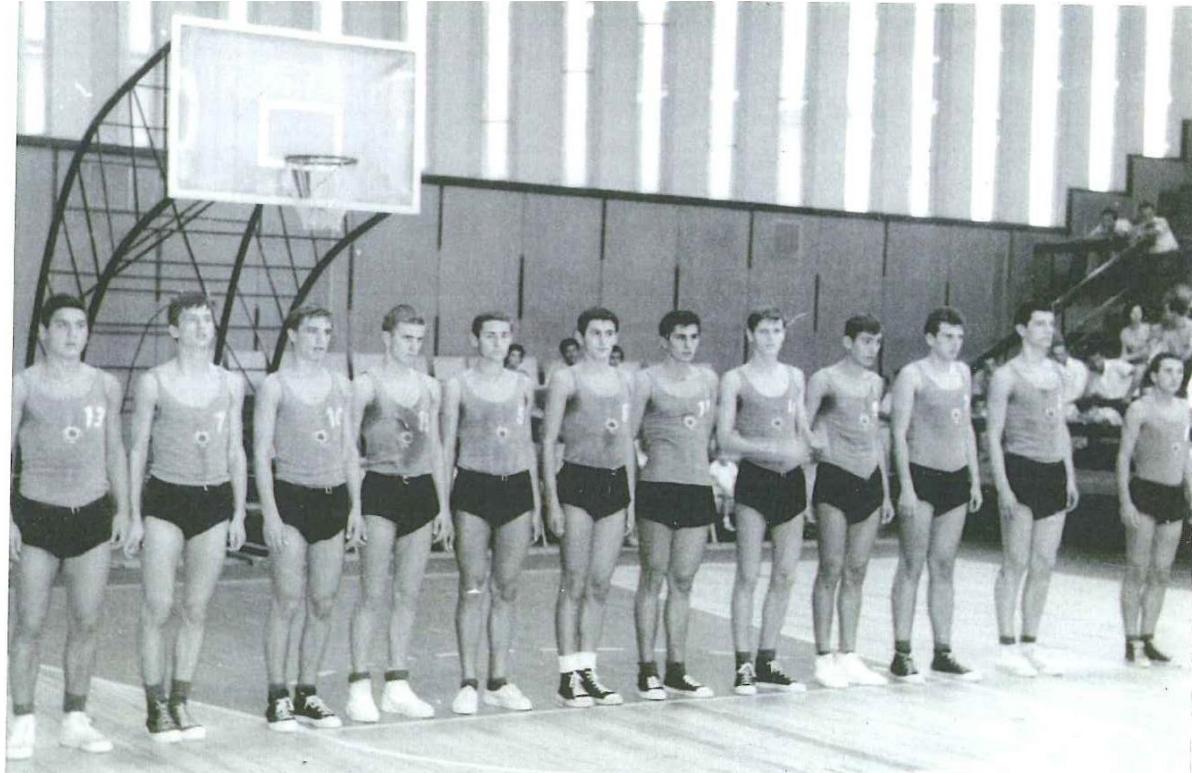
U ranim fudbalskim danima trenirao je sa legendarnim igračima tima sa Karaburme, koji su imali prvoligaške, reprezentativne i međunarodne karijere, poput Josipa Skoblara, Slobodana Santrača, Paje Samardžića i drugih.

Uporedo sa fudbalom, Ljubiša je igrao i košarku. Igra pod koševima brzo je postala njegova preokupacija. Trenirao je marljivo i posvećeno. U tom periodu, trenirao je oba sporta istovremeno. Ubrzo je bio na pragu prvog tima u fudbalu i košarci.

Naravno, u jednom trenutku se pred Ljubišom pojavila nužnost izbora. Uticaj legendarnog Radivoja Koraća, prve košarkaške zvezde u tadašnjoj Jugoslaviji je prevagnuo, pa je košarka ostala njegov izbor. Postao je omladinski reprezentativac Jugoslavije.

Učestvovao je na Omladinskom košarkaškom prvenstvu Balkana 1963. godine, na kom je Jugoslavija osvojila drugo mesto. Bio je član takozvane „idealne petorke“ tog šampionata i najbolji bek Balkana u juniorskoj konkurenciji, u svojoj generaciji. Sledeće godine, bio je učesnik Omladinskog evropskog prvenstva u košarci 1964. godine u Italiji, na kome je Jugoslavija zauzela šesto mesto.

Juniorska reprezentacija Jugoslavije 1963 godina, Balkanijada, Lom, Bugarska, drugo mesto

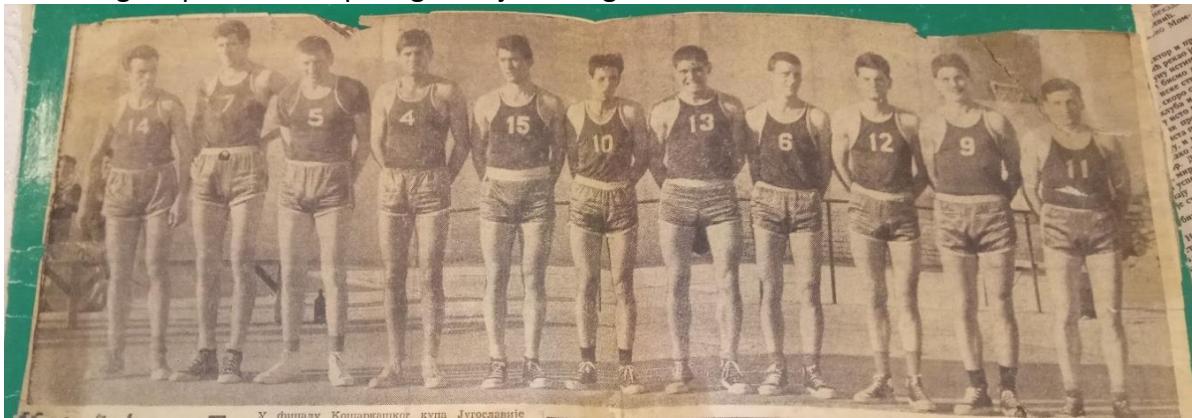

S leva na desno: Ljubiša Stanković, Momčilo Pazman, Miroslav Todosijević, Andrej Brenk, Antun Bračun, Slobodan Jelić, Ljubiša Janjić, Tihomir Pavlović, Dragoslav Gajić, Srdjan Škulić, Mirko Glogovac, Milenko Valčić

Debitovao je u prvom timu kao petnaestogodišnjak, na turniru u Sevojnu, 1960. godine. Aktivno je učestvovao u osvajanju Kupa Jugoslavije 1962. godine. Bio je član šampionskih timova OKK Beograda koji su trijumfovali u košarkaškom prvenstvu bivše Jugoslavije 1963. i 1964. godine. Predstavljao je OKK Beograd i Kupu šampiona u sezonomama kada je klub iz „Žućkove avlige“ predstavljao jugoslovensku košarku tog vremena. „Koraćeva“ generacija stigla je do polufinala tog elitnog klupskega takmičenja.

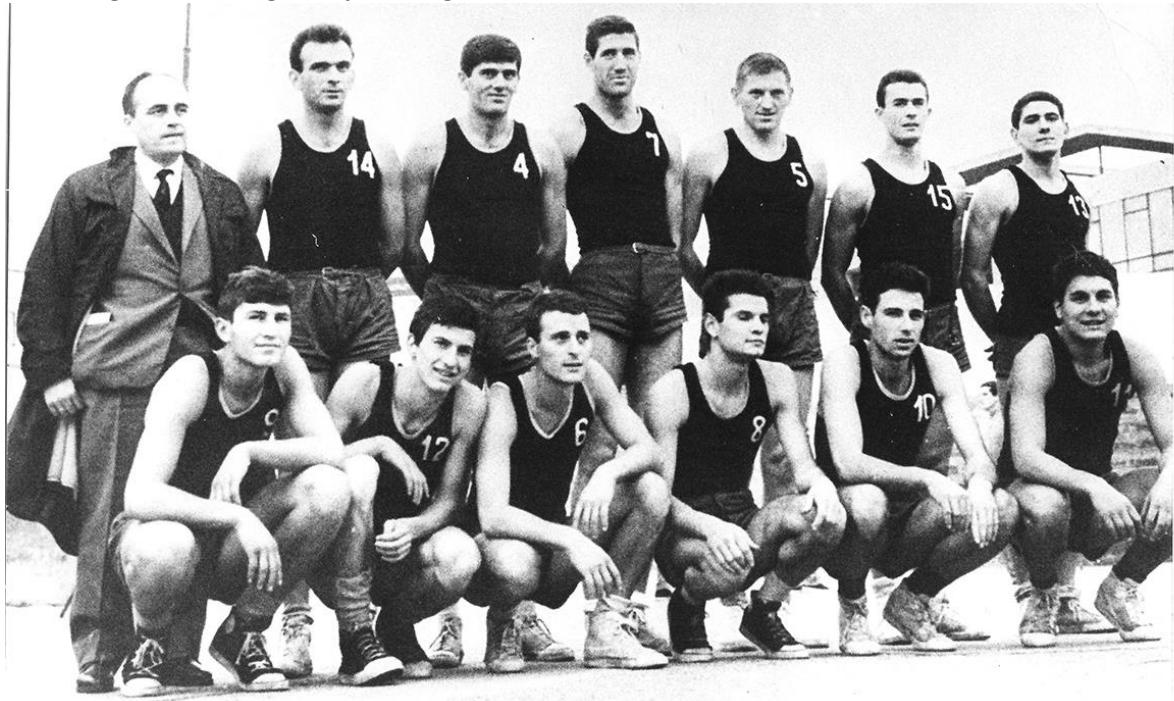
U prvom timu OKK Beograda, igrao je na poziciji beka odnosno plejmejkera. Košarkašku karijeru započeo je u generaciji zajedno sa Radivojem Koraćem, Slobodanom Gordićem, Trajkom Rajkovićem, Dragutinom Tošićem, Brankom Kosovićem i drugima.

OKK Beograd pobednik Kupa Jugoslavije 1962 godine

S leva na desno: Erkić, Trajko Rajković, Korać, Gordić, Nikolić, Pavelić, Tošić, Kosović, Gajin, Stanković, Djakica Rajković

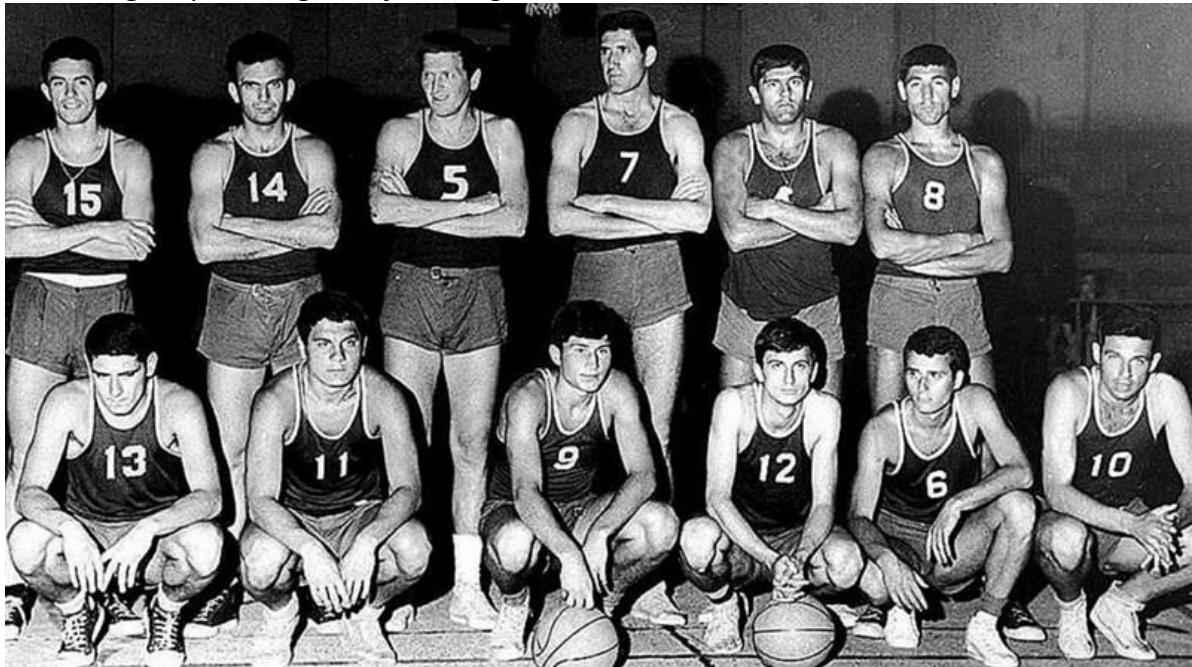
OKK Beograd Prvak Jugoslavije 1963 godine

Stoje: Nikolić, Erkić, Gordić, Rajković, Korać, Nikolić, Tošić

Čuče: Ivačković, Pazman, Kosović, Gajin, Pavelić, Stanković

OKK Beograd prvak Jugoslavije 1964 godine

Gornji red: Nikolić, Erkić, Korać, Trajko Rajković, Gordić, Bojković

Donji red: Tošić, Stanković, Ivačković, Pazman, Kosović, Pavelić

Ljubiša je igrao i u inostranstvu, najviše u Francuskoj, gde je proveo sezonu 1967. godine. Igrajući probnu utakmicu za prvoligaški tim Nei protiv tadašnjeg šampiona Francuske Banjolea, predvođen najboljim igračem te zemlje Dorigoom, postigao je čak 56 poena. Ipak, Ljubiša Stanković nije napravio značajnu karijeru u inostranstvu. Naime, stroga pravila Košarkaškog saveza Jugoslavije koja su važila u to vreme, nisu dozvoljavala kandidatima za nacionalni tim da igraju u inostranim klubovima do navršene 28. godine, tako da je Ljubiša Stanković ostao bez izvesnog i finansijski isplativog angažmana. Košarkašku karijeru završio je povratkom u OKK Beograd u jesen, politički i društveno turbulentne, 1968. godine.

Za popularne „klonfere“, odigrao je poslednju utakmicu u sezoni 1968/69. godine, protiv Crvene Zvezde. Utakmicu je dobio OKK Beograd, a „Crveno beli“ su ostali bez titule, u velikoj meri zbog odlične odbrane Ljubiše Stankovića na Vladimиру Cvetkoviću, najboljem igraču Crvene Zvezde u toj sezoni.

U OKK Beogradu je igrao za seniorski tim od 1961 do 1969, 9 sezona, odigao je 98 ligaskih utakmica i postigao 363 poena. Bio je osvajač kupa Jugoslavije i dvostruki prvak Jugoslavije. Irgao je i dva polufinala Kupa Evropskih Šampiona.

Prerani kraj košarkaške karijere nije značio i kraj sportske karijere, a još manje prestanak ljubavi prema košarci. Važnost koju je „kraljica sportova“ imala u Ljubišinom životu, manifestovala se kroz njegov angažman na mestu predsednika Izvršnog odbora OKK Beograda, krajem osamdesetih i početkom devedesetih prošlog veka. Sa grupom bivših saigrača i prijatelja, Ljubiša Stanković je postepeno, ali sigurno, vraćao OKK Beograd na puteve stare slave.

Početkom devedesetih, sklopljen je sponzorski ugovor sa građevinskom kompanijom „Investeksport“. Mnogi iskusni prvoligaški igrači, poput Predraga Bogosavljeva, Slobodana Nikolića i Zorana Radovića, obukli su plavo-beli dres.

Angažovanjem uprave OKK Beograda, u kojoj je značajnu ulogu imao Ljubiša Stanković, započeta je izgradnja Sportsko-poslovnog centra „Radivoj Korać“ na mestu gde nalazila popularna „Žućkova avlja“ u palilulskoj ulici Zdravka Čelara u Beogradu. Bio je jedan od pokretača inicijative za formiranje tima veterana OKK Beograda, koji je i lično vodio sa klupe. Veterani OKK Beograda učestvovali su na mnogim turnirima u bivšoj Jugoslaviji.

Kulminacija „košarkaške renesanse“ OKK Beograda, bila je pobeda nad tadašnjim evropskim prvakom Partizanom u finalu Kupa Jugoslavije u sezoni 1992/1993.

OKK Beograd pobednik Kupa Jugoslavije 1993 godine

Stoje: Blaž Kotarac, Miloš Bošković, Peca Marković, Ljubiša Stanković, Čiča ekonom, Nenad Subotić,

Zoran Radović, Radivoje Marojević, Vladan Živković, Andrija Lazović, Slobodan Kocić, Predrag Bogosavljev, Gordan Todorović, Rajko Žilić

Čuče: Slobodan Nikolić, Mladen Maksić, Branislav Vićenitić, Dejan Parežanin, Zoran Tomić, Aleksandar Milošević

JUŠAK UTAKMIĆE. — Најбољи стрелац „плавих“, Котарач, највице се испадао неогрешивим шутевима, али најзаслужнији за победу Београда у дерби мечу са Црвеном зvezdom је Станковић (са бројем 10), који је онемогућио Црквенића да покаже своје реализацијске способности. Није само Станковић играо добро у одбрани већ исто тако и у нападу. Ударнима из даљине, показаје је велику прецизност. Постигао је 12 уена које доприноси великом успеху свог

Bio je i jedan od osnivača i vodećih ljudi Kuglaškog kluba „Crvena Zvezda“. Sa kuglaškim klubom je osvojio dve sampionatske titule. 1992. i 1993. godine a licno je smatrao da je najveći uspeh kluba bio osvajanje „Dunav kupa“ u Segedinu 1994. godine kada je Crvena Zvezda pobedila prvaka Evrope Madjarski Ferencvaros i osvojila prvo mesto.

Ljubiša Stanković bio je jedan od predstavnika generacije sportista i sportskih radnika, koji su sport, u ovom slučaju košarku, razumevali kao igru i takmičenje, a ne kao put do sticanja novca i slave. Entuzijazam i posvećenost, privrženost kolektivu, „glad za pobedom“ u igri, drugarstvo među saigračima, karakteristike su cele generacije kojoj je pripadao i njega lično. Za sve njih, košarka je bila igra ali i „prozor u svet“ i mogućnost da se prošire vidici, prilika da se izgradi karakter i stvore prijateljstva za ceo život.

Ljubiša je bio među tim „poslednjim mohikancima“, kojima je sport obeležio život i bez kojeg nije mogao, najpre kao aktivni učesnik, a kasnije kao podrška igračima.